

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwoś da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłat
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duśl daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedzelske lopjeno. •

Budyschin

11. dezembra 1927

Bauzen

Čiškac a naklad Čsmolerjez knižicizšćezěnje a knižacnje sap. družst. s wobm. rut. w Budyschinje.
Wuthadza kóždu ģobotu a plaćzi bertětnje 78 stotych pjenjeřtow.

3. njedzela adventa.

Jej. 42, 1—4.

Lubny ģwjaty advent nam praji: „Jesuf k nam dže. Twój Sbožnik je czi bliško; wocziń jemu durje twojeje wutrobny, so by nuts jastupil a w njej bydlil!“ Njepraji to hižo kóžda njedzela a kóždy ģwjaty džeń? Šhto je tu wořebiteho? To je to, so nětko hdyž ģo na Jesufowu narod pšichotujemy, wořebje na tón czař spominamy, w kotrymž Jesufa hiščće njesnajachu a njemějachu, w kotrymž tohodla s horzym žedzenjom pomocnika s cželneje a hrěšneje nusy woczałowachu. S toho spósnajemy, kať bohaczi a sbožowni my ģmy, kiž mamy hižo Jesufa. — Profeta Jesaias wo tutym pomocniku pišče, kiž pšichidže, so by wumohl ģwój lud. Wón pšichidže, wupóřłany wot Boha, tola hjes swontowneje mozy a krařnosće w niřłosći, ale s žylym bohatřtwom Božeje ģmilnosće a Božeho žohnowanja.

Wumožnik pšichidže, wot Boha póřłany: „Slaj, to je mój wotročźk.“ „Boži wotročźk“ ģo w ģwjatym piřmje kóždy mjenuje, kiž ma Božu radu wuwjeřć, a hdyž by to pšecziwo ģwojeje ģamřnej woli cžinicž měł. Tak rěłaju pobožni Šraelitajo Boži wotročźkajo, kiž w ģłužbje ģwojeho Anjesa řejachu, kať Mojsař, Dawit, haj wřhitzy profetajo. Ale tak rěła tež Nebuľad Mezar, Babilonřki kral (Jerem. 25, 9), Boži wotročźk, kiž ma jako Boži prut njepořłuschny lud řchwilać. Na koho myřli profeta Jesaias? Jako wón wo Božim wotročźku piřařče, ležeřče iřraelski lud w Babilonřkim jařtwe. Kať ģo jemu po domišnje řtyřkařče, řłyřchimy s toho řłowa (Př. 137): „Přchi Babilonřkiř rěłach běchmy a pla-

řachmy, hdyž my na Zion spominachmy. Nařče harřny powěřnychmy na wjeřby toho řameho kraja. — Kať bychmy móhli Anjesowu řěłusř spěwacž w žyřym kraju?“ Kať ģo jeho wutroba řadowařče, hdyž na to spominařče, so řkóncžnje řařo domoj pšichidže, praji nam druhi řěłusř: (Př. 126): „Hdyž tón Anjes tny jatny Zionřkiř řařo powjedže, dha budžemy jako czi, kotrymž ģo džije. Tehdom budže naš řót poľny řmjecza a naš ř jařř poľny řhwalenja; tehdom budza řjetyncž mjes póhanami: „Tón Anjes je wulku wěž na nař cžiniť; toho my ģo wjeřelimy.“ ģacž řnadž profeta Jesaias s Božim wotročźkom Beryřteho krala Čnyřa měni, kiž je pořdžiřcho měřto Babilon dobył a iřraelskemu ludu dowoliť, so domoj cžeńje?

S tym njeby pšes jene pšichidžo, řhtož profeta hewať wo Božim wotročźku praji: „Wón je mój wuřwoleny, na kotrymž moja duřcha řpodobanje ma; ja jemu dam mojeho duřcha“, a řhtož po našim řěřće řteji: „Ja řym cze ř řłubey mjes póhanow dať, ř řwěťku póhanam; so by wotewriť řlepny woczi a jatny ř jařtwa wuwjedł a tny, kotřiž ředza pó cžmje, s řłódy.“ Ně, profeta Jesaias njemřli niz jenož na wuřwobodjenje s cželneho jařtwa, wón widži dale a řłubřcho. Tam w Babelu řěřřchi džěl iřraelskeho luda řwojeho hrěcha dla řarowařče. Woni ģo wuřnawachu, so njeřku ničžo řěřřcheho řařłužili, řřiba Bože řřłóřtanje. Ale tohodla njemožeřče řež řa tamnyř pobožnyř řadny řěřřchi řřořřt bncž řacž tón, kotryž mějeřče Jesaias w Anjesowym mjenje wuřprajić: „řřořřtujcže, řřořřtujcže mój lud! Řěćcže ř řerusalemom wutrobnje a řředujcže jej, so jejna wóřna řóřz ma, dokelž jejna řłóřć je wodata“ (40). A Boži wotročźk,

kiž ma po Božej woli pschińc, so by hwoj lud w hrěšnej nušy trošchtował a ke krašnej hwoobodže Božich džeczi dowjedł, je Jesuŝ. „Slaj, to je mój wotrocžk.“ Jesuŝ je stajnje we klužbje hwojeho Wótza skutkował. Wón hme prajicž: „Moja jědž je ta, so bych cžinil tu wolu toho, kiž mje pólal je a so bych dofonjal jeho skutk“ (Jan: 4, 34), a sažo „Ja dyrbyu dželacž to dželo toho, kiž mje je pólal, dofelž džer je. Móz pschińdže, hdžež nihtó njebudže móž dželacž“ (Jan. 9, 4). „Slaj, to je mój wotrocžk, kotrehož ja sđeržu.“ We wšchém spytowanju, we wšchém bėdženju je Jesuŝ wobstał, doniž njebė dofonjal hwoj skutk. Tohodla je wo nim prajene: „Mój wuŝwoleny, na kotrymž moja dušha spodobanje ma.“

Wón je tajki, kajkiž ma cžlowjek psched Bohom byčž. Njewšchėdne je jeho wuhotowanje: „Ja jemu dam mojeho Duča.“ Tehodla tež njewšchėdne jeho skutkowanje: „Wón budže bjes pohanow kud pschinješč“, to rėka, wón budže jim wšcho, sčtož je psched Bohom prawe, šewicž, so smėja połne pólacže toho žiweho, hwojateho Boha, kiž je tež jich knjes a kudnik, kotremuž maja samolwjenje dacž wo hwojim sadžerženju, pola kotrehož maja prawo a hnadu pytačž.

Kak tola wšchitko, sčtož Jesajaš tu pišche, s tym psches jene pschińdže, sčtož my wo Jesuŝu wėmy. Wón bė Božič grat, wot Boha wupólalny.

A tola pschińdže bjes swonkowneje mozy a krašnosčje, wón wuštupi w niškosčzi: „Wón njebudže hawtowacž ani wołacž, a jeho hłóš njebudže na hašach kšychany.“ Wón njepšchińdže kaž wójnski rjek, kiž s wyšokoho konja dele hwojemu wójstu rostajuje abo kaž dobyčer, kiž hėbi poškuschnosčž pschewinjennyh s mozu wunušuje a kotremuž njemóže nihtón napšchecžiwu rėčecž. Wón njepšchińdže kaž móžny kral s wulkej pychu a swonkownej krašnosčžu, kiž s wótrym mjecžom njepšchecžela pschewinje a hėbi podcžihnje. Kak bychu pomozny potrebni hėbi šwerili, k tajtemu mužej hwo pschibližowacž? Nė, wón pschińdže w niškosčzi a khudy, tak khudy, so něhdy pišmawucženemu, kiž chysche — wošebite šemške šbožo s te-

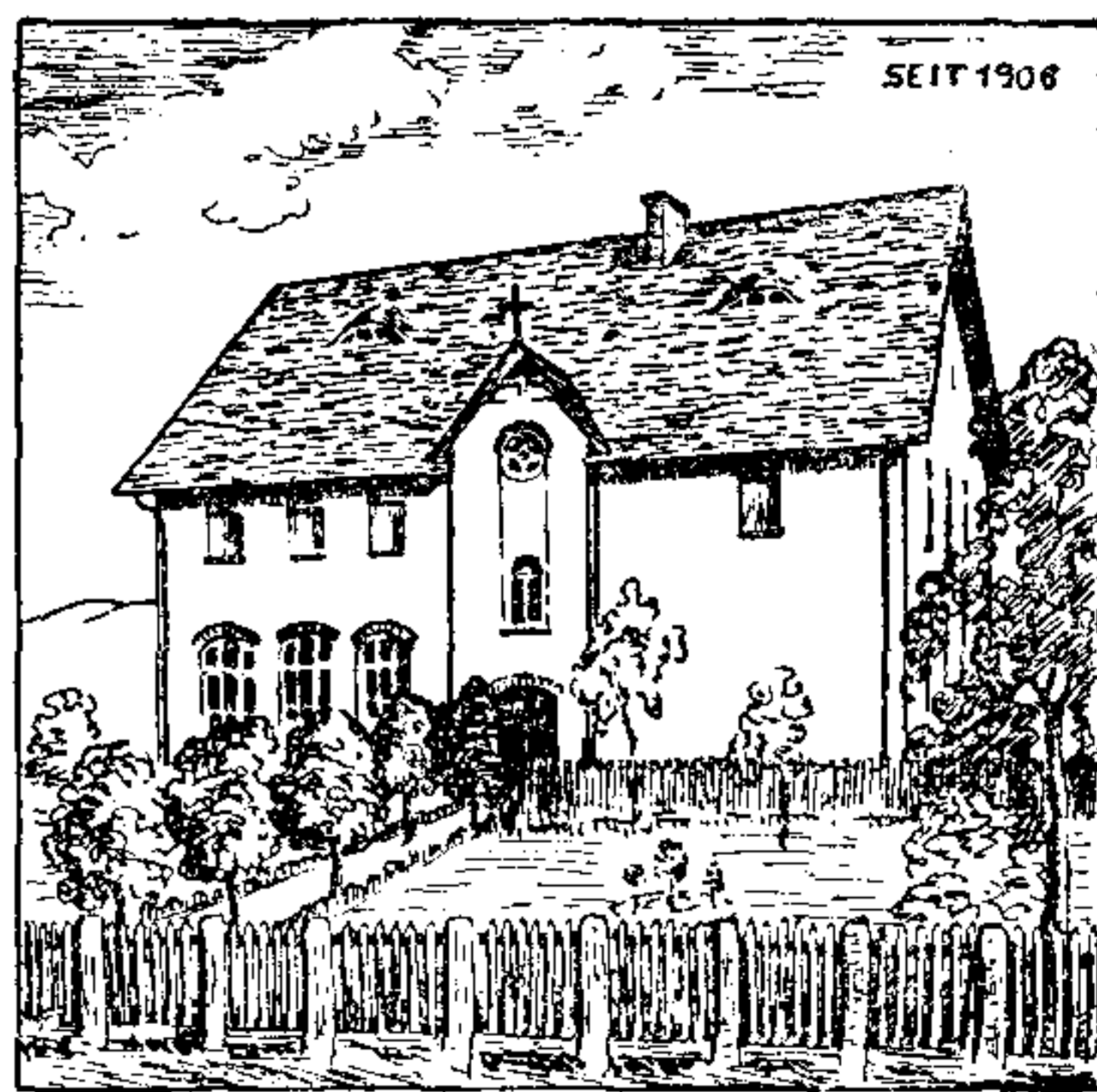
ho wocžatuju — sa nim hicž, wotmolwi: „Liški maju jany a ptaki pod njebjekami maju hnėšda, ale cžlowjeka hyn nima, hdžež by hłowu pokhilit“ (Luk. 9, 58). Ale jeho pycha bė hwojatoščž a jeho mjecž bė Bože hłowu a tehodla wón ham wulki profeta Boži. Sacž wón na horje abo pschi lubošnym brjošy Genesarethšeho jėšora předuje, wšchudžom hwo wutrobny s jeho hłowom pschemóžene. „Wón wucžesche jich móžnje a niz jako cži pišmawucženi“ (Mat. 7, 29). Tak njebė hišchje ženje žadny cžlowjek k nim rėčžal kaž tutón Jesuŝ. Jeho hłowu jich wutrobny trjechesche. A sčto dha bėšche to, sčtož by jich pschemohlo? To bė móž Božej lubošče, kotraž s jeho hłowu rėčjesche. Pschetož hdž tež w niškosčzi, dha pschińdže tola s žylym bohastwom Božej kmilnosčje a Božeho žohnowanja: „Nalemjenu sčžinu njebudže wón dolemicž a žehliwy hwožoh njebudže wón wuhašnyčž.“ To je dwoje pschirunanje sa jeho skutkowanje. Nalemjena sčžina je hłuboko ranjena, ale tola s korjenjom hišchje s džela hromadže wiša. Hdž ju posbėhnjesch a pschiwjasasch, so sažo steji, dha drje po nēcžim nowu móž s korjenja cžehnje, wožiwu a wocžerstwi, a jenož blusna na něhduschu ranu dopomni. — Žehliwy hwožoh je lampa, kotraž je hwo dopalika; jenicžka sčhricžka stareho plomjenja hišchje hwo žehli, a wona hašnje, je-li so nowy woli njepšchiljesch. Nalemjena sčžina je wobšchodžena s winu druhich, žehliwy hwožoh je hwo ham dopalik, — wobrasaj hnadž sa zusu a hamžnu winu. Ale kak temu tež je, Jesuŝ hubjeństwo mrėjazeho žiwjenja widži a chje jo sđeržecž. — Sčtož hwo s wutrobny domėrenjom na njeho wobroczi, kaž je to něhdy jich wjele cžiniko, kiž jeho prošnychu: „Jesu, Ty hyno Davitowy, kmil hwo nade mnu!“ temu wón wěšče pschewo hišchje praji: Budž trošchtny, tebi hwo twoje hrėchi wodate, twoja wėra je cži pomhala!

Tež twój pomoznik chje Jesuŝ byčž. Duž wocžit jemu durje hwojeje wutrobny! Dha wón sacžehnje; dha hwojeczisch Anjesowy advent, dha hwo žohnowanju sa cžaš a wěčnosčž! Hamjeń.

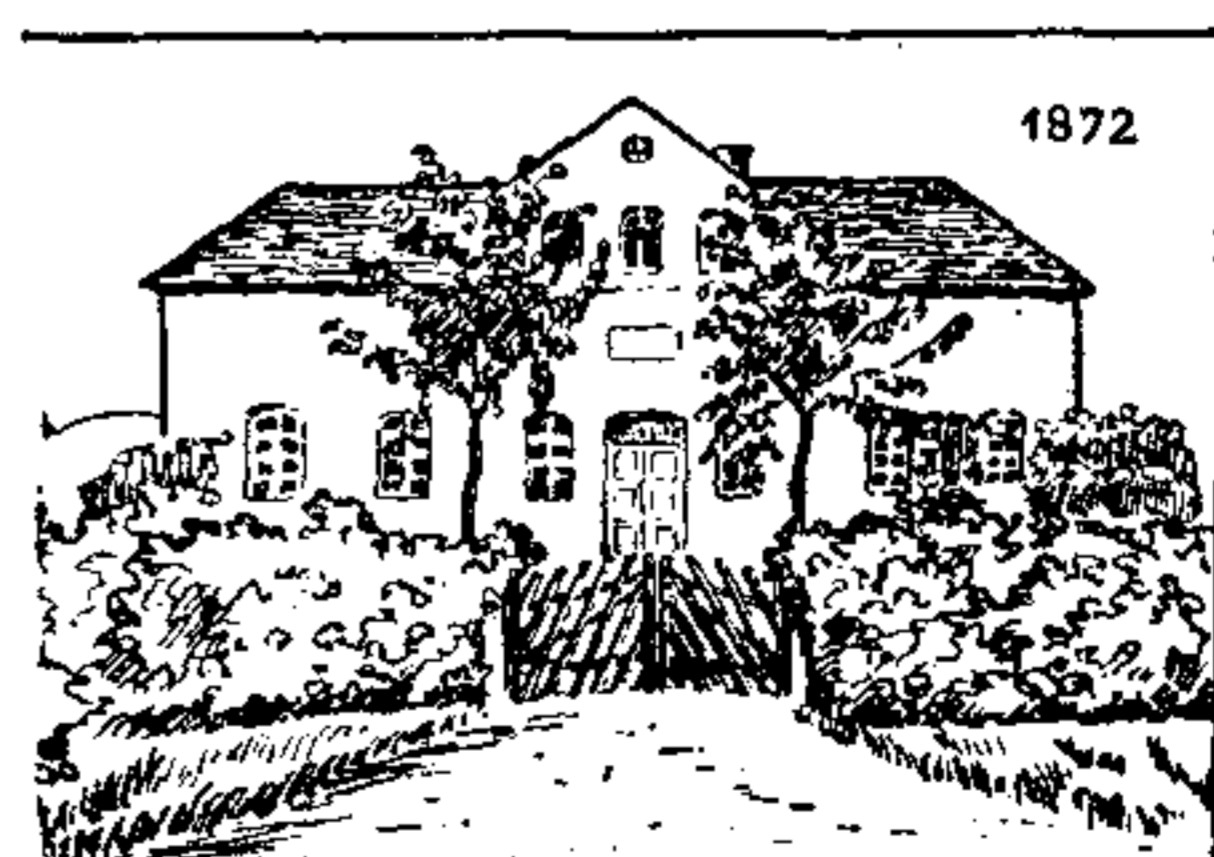
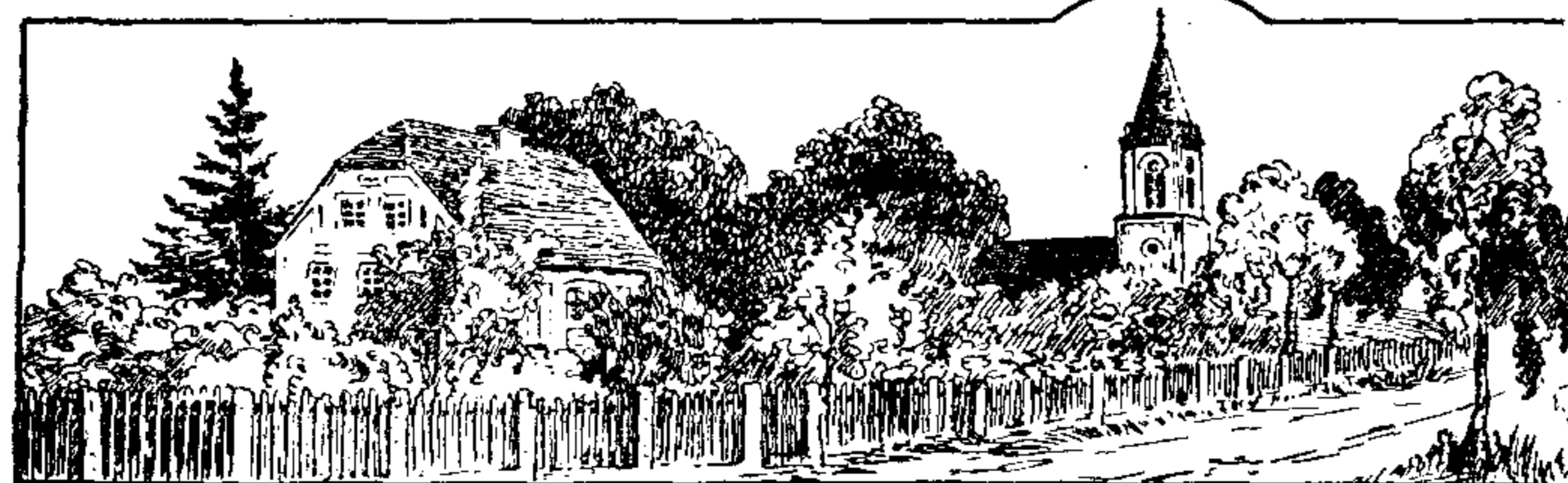

100 lět lutheršaschula we Wufran- cžizach.

Šaložena 24. dezembra
1827.

◆ PAS MOJE JEHNJATA — 1827 - 1927. — WEIDE MEINE LAMMER ◆

Džer 24. novembra tutoho lėta móžesche lutherška schula we Wufrancžizach wopominacž hwoje 100lėtne wobstacže. We lėcže 1827, jako njebė hišchje Wufrancžizanska wošada wot Bartškeje dželena, bu tu Handrij Ducžman s Rakojd sa přenjescho wucžerja postajeny; do tutoho cžaža bėchu tu cžaš pschėtrali, hwo njewustejo na pižanje a cžitanje. Tuta nowa wėž namata pał bėšny wulke pschipošnacže, wošebje tež tehodla, so

bė Ducžmann wošebje khmany sa hwoje sastojństwo. Šam hwoerny hwođt hwojeho Anjesa Jesuŝa, wėnowasche wón hwoju žyly móž roswucžowanju nabožiny. Wón skutkawasche tola sa tón nadobny samėr; pschedewšchém wukublacž kšesčžijanow a modlerjow, kotšiz hwo kšesčžijenjo a modlerjo s dušchu a se skutkom. Jeho dželo wjedžechu potom dale wucžerjo Kalf, Paulig, Schenk, Koepfell, Kionka, Pecher, Sander,

Moch, Neumann, Mertens, knježna Stegerez, wučerjo Gehrke, Schwarz, Schröder. S tutnyh šu někotři hišće žiwi, drusy šo bñšćeža hižo mjes hwědami.

W tuthwilu štkujetaj tu wučerjej Schwarz a Schröder a to kaž czi, kiž tu prjedy nič běchu, w duchu šaložerja, steja na šaložku wuśnacža tudomneje luthersteje zyrkwje.

Nječ je tež tutón šwjedžen 100lětneho wopominanja byt se žohnowanjom ša žyku wošadu a škulstu gmejnu!

Wošebite šawostajeństwo tuteho šwjedženja je šwjedžeński spiš, kotryž štaj wučer Schwarz a šarar Biehler šestajaloj. W nim namataš wšelakeho, šštož njeje jenož ša Wufrancžizy šajimawe, ale tež ša powšhitkownošć, a to wošebje w našim cžaku, kotryž je pošny hary a wojowanja wo šhulu a škulski šakon.

„Kažke běchu“, tak cžitáš tam, „škulste wobštejnošće tu pšhed 100 lětami? Šačž do lěta 1827 njemějške naša wješ žanu šhulu. To šo nam nješda tak špodžiwne byčž; tež džehnšiški džej je hišće wjele wšow, w kotryhž žana šhula njeje, š tutnyh wšow šhodža pak džeczi do šušodneje škulsteje wšny. Tehdy bě to hinaš. Nušowane do šhule šhodženje tehdy nješnajachu; jenož w škulškich wšach šhodžachu džeczi do šhule; w tnyh wšach, kotrež žaneje šhule njemějachu, wostachu džeczi šwjetšcha bjes škulškeho roswučžowanja. Šwjetšcha bě to tak, šo mějške zyrkwina wješ šwoju šhulu, tak mjenowanu zyrkwinu šhulu, w kotrež šantor džeczi roswučžowasche. Bjedrich Wulki bě drje hižo čžny roswučžowanje luda pošbėhnyčž, pošlawšchi wušlužennyh podwňštkow do škulsteje šlužby, tola to bě jenož wot wobštejnošćow wunušowanj pucž. W druhich wšach džeržesche škulste roswučžowanje hušo krawž abo šhewž, kotryž móžesche pišacz a cžitacz. Wučžinjena wěž je, šo bě jich mjes wješny mi wučerjemi jara mašo, kotřiž bychu ša wučerja wuwučženi byli.

Nětk běchu tež we Wufrancžizach tehdy rošumni šaršchi, kotřiž šebi žohnowanje porjadneho škulškeho roswučžowanja wažachu, kotřiž čžny rad šwoje džeczi do šhule šlacž. Zyrkwina šhula ša nič by w Barče byla; hačž do lěta 1829 běchu Wufrancžizy do Barta šafarowane. Pucž hačž do Barta pak je dołhi, 6 kilometrow. Tehodla ščelechu někotre šwójby šwoje džeczi do Borsčki a Wulkeho Radšchowa do šhule, došelž njebe to tak daloko. W lěčžu pak šebi ničtón na škulste roswučžowanje njemějške; bě tola w rataštwje džėla došć! jenož w šymje bě šhwile ša šhulu. Bě to potom džiw, hdyž běchu džeczi w našymje šašo škoro wšhitko šabny, šštož běchu šymu prjedy nawuŋnyše? Šdyž šo pšchi tym hišće na dołhe pucže — 3 hačž 4 a poš kilometrow — dopomniš a na šymne cžakny, šošumiš, šo bě wopnt šhule tež w šymje jara nješporjadny.

Došelž běchu tajke dołhe pucže jenož ša šaršche džeczi móžne, šastupichu džeczi hašle š 9 abo 10 lětami do šhule; a tam dnybjachu wone se šlětnymi a-b-c-wučžomžami šapocžecž, došelž njebechu tola hišće ničšo nawuŋnyše. Tuž namata šo wupucž: młódschi bur šo pošćiczi, mješšche džeczi nawučžicž cžitacz, wěšo jenož w šymje. Tutón muž bu tak š wučerjom abo lěpje š tajkim, kotryž šhulu džerži. Džeczi wuŋnychu poša nješho cžitacz, tola niz š cžitanki, ale š biblije a se špėwarškich. Pšchi tym nawuŋnychu šdobom někotre šhėrluše, ššpruči a šłowne wučžby Lutheroweho katechisma š šłowny. Pišacz a licžicž njemóžesche pak tutón bur šam. Tež tuta šhula šastawasche w kóždym nalěčžu se šwojim roswučžowanjom tak bórny hačž šo džėlo na pošu šapocžinašo. Pošledni š tutnyh, kotřiž šu tu takle šhulu džerželi, bě Šandrij Wagner.

Tute škulste wobštejnošće čžnychu nětk pšheměnicž. Šo bychu našhoni, kaš šebi šaršchi wo tym mnyšlachu, pošolaščaj wješny rnytar Urban a rnyčerkubler Thiele 1827 gmejnsku šhromadžišnu. Wšhitzy pšhitomni běchu ša šhulu; mēnjachu, šo je to tola šla wěž, hdyž młódzi hólzy, kotřiž do wojakow pšhiŋdžechu, njemějachu ani mašeho lista domoj napišacz. Wošebje někotři, kotřiž běchu ša džecžaze lěta šhulu wopntowali, wobžarowachu, šo njebe jich džecžom móžno, do šhule šhodžicž a šo dnybjachu njeroswučžene wostacz.

Ša šhulu běchu, nětk dnybjachu tež rumnošć ša roswučžowanje pntacz a namafacz a — wučerja. Bur Büttner šo pšhilubi, šo čže w šwojim domje šštwu ša šhulu pšhewostajicž a wučerjej bydlo a jėdž dawacz, doniž nješby wošebity škulski dom byt natwarjeny. Wješny rnytar doša nadawš, wobštaracz wučerja. A to njebe tak žyle jednore, čžnychu tola hnydom woprawdžiteho wučerja mēčž, t. r. tajkeho muža, kiž by ša tuto šastojništwo na šhulach wošebite pšhišotowanje mēč; tajkeho, kiž by jenož pšhipódl a wučerjom byt, nočžnychu mēčž.

Šotracžowanje.

Syma.

Syma je tu! A šmjerš a šněš š njej! To šhwal šebi, šo šmēš do čžopšje šštwy, šo móžes wječžor pšchi šhachlach šedžicž se šwojimi lubny mi! Šymške wječžory — dołhe wječžory, tola rjane wječžory, hdyž wěš je pētnje našožecž!

Nješpróznawa macž a pošna šotra drje tež wječžor hišće rušu do šlina njepošožitej, ale šhijetej, šlatatej a matej to a tamne hišće došonjecž ša šlidom abo pšchi šhachlach, wošebje nětkle do hód. Kaš rjenje to, hdyž to nan abo šny wošmje dobru knihu abo njedželste šopjeno abo nowinu a cžita. A poš cžitanju rošmłwa wo runje šhnyšchany. Šlaj, to pak škluscha tež dobra kniha do domu! A do šerbškeho dobra šerbška kniha. Mjes šerbštimi knihemi nimáš dołho wubėracž, šotra dobra a šotra niz; šu wšch dobre. Tohodla, šerbški nano, šerbška macžer, poštaraj šo, šo šu tež šerbške knihi w domje. Šody šu pšhed dnyjemi! To je našlėšcha škladnošć, šebje a šwojich šwješelicž tež se šerbškej knihu! Tak šu tež wšhelake pošjedancžka, kotrež je „Šomhaj Bóh“ w běhu lět pšhinješlo, nětk jako kniha došacz, wošebje te, kotrež je Šhryština Royowa špišala. Tuž wobrocž šo na Šsmolerjež knihačnju abo na šwojeho šararja, a hižom je wěž hotowa, a pošad twojeho doma je wobohaczeny wo něššto rjane!

Na šonžu pak tajkich wječžornnyh hodžinkow stej wječžorna nutrošć — abo ma-li tuta w twojim domje druhe mēštno, kaš hnydom poš wječžeri, tež tam! Nėhdže pak stej! Šhibá šo šy ty tón dom wottorhaš, kotryž ras twarješche š tym šlubjenjom: „Ša a mój dom, mój čžemoj tomu Šnjesej šlužicž!“ a šebi natwarit pošanski dom. Ale tež pošanjio šo modla! To by dnybjaš twój dom hižo byčž bješbóžny dom! Ale, niz wěno, twój dom je tola šhescžijanski dom? A tón špóšnajesč na tym, šo tam Bože šłowo cžitaja a šhnyšcha, šo šo tam modla a šo tam Božu wolu cžinja. A šerbške modleške a špėwarške a šredarške knihi tu tež šu w rjanej licžbje. Ššmy tola hašle njedawno I. a II. džėl domjazežo šredarja doštali. Tež rjany to dar poš hodowny šštom!

A nješbudžmy ša dołhe šymške wječžory tež dobrnyh hrow! Niz karty plazacz! Mamy dobrnyh hrow došć, pšchi kotryhž pšchi wšchey šabawje tež dobreho wšhelakeho nawuŋnyšch, kaš na pšch. pšchi šwartettach. A šarodawna hra w našich

domach: „Mlyn a dama“, je pšhezo nowa a rjana. A njej so pšhidželuje bóle a bóle tež na wšach drje najstaršha wšchěh hrow, i dobom najbóle sajimawa: schach. Hdžež je tuta kralowška hra so saměstnika, tam njerodža wjazy wo do- bnyče a pšchěhracze fentow pšchi kartach, tam tež na druge njedobre myšle njepšchiindu, tam hraja schach. To njeje hu- bjena rada, hdňž radžimy: poštarajcže so, so kyn — haj tež džowka, nawuŕnje schach! Rad so dopomnju na symške wje- czorn, so i nanom haj šamo druhdy, njech tež jara porědko, se njespróznivej maczerku hrajamy „mlyn“ a „dama“. —

A potom, hdňž hodowny shtom wó jstwyje! Kak rjenje to! A kak derje hodži so to sabawjecz w khotnej abo wje- škelej sabawje! Kak rad pošluha to džeczo kaž staršhi wo- šebje tež na džěda, wowku, hdňž powjedatej i dawnych cza- šow, se stawisnow wošady a wješki, se žiwjenja prijedowni- kow! A kak lubošnje to, hdňž so shtom šwěczi a młodži a stari so wješela w jeho šwětle, tež tehdy wješela w jeho šwětle, hdňž so šwěcžkow jažnoscz syboli w šylach.

Haj, symške wjeczorn, wy macze tež teho rjaneho, wu- trobu a cžlowjeka worjewazeho telko! Jenož se swonkownej symu so nješmě šjednoczicz snutskowna syma! Sthowajmy šebi cžoplu wutrobu! Haj, njech so našcha wutroba hori tomu, kotryž je šam luta horza lubošcz a naž horzo lubuje: Jesušeje Khrystušeje. Tajka wutroba, tajki dom budže na sym- škich wjeczorch wošebje tež pěnje spěwacz. A my mamy to- la telko rjaných spěwow. Spěwajmy je a hajmy je. A symške wjeczorn šu kaž pšchihotowane ša šhromadne spěwanje. Pošta- rajmy so, so wobšboženi spěwamy a wusnawamy, haj, so šmy „šbóžny dom!“

O šbóžny dom, hdžež šu cže horje wšali,
Hdžež ty to jene, haj to wšchitko šy! —
O šbóžny dom, hdžež stari a tež młodži
Po twojej šwjatej bójškej pšchikafni,
Haj, kóždy staw po twojej woli šhodži
A i hrěchami cže ništon njerudži!
Haj, šbóžny dom, hdžež stary młodnych šwari,
Hdňž šlyšchi rěczecz rěcže njehorne
A nima wješele na hrěšchnej hari,
Kaž nětk to, běda, hušto šlyšchecz je!

Zyrkej a stat.

Wulkoštatny šchulski šaton. Do wubjerka němskeho šejma, kotryž ma wo wulkoštatnym šchulskim šatonju wuradžowacz, šklusheja šczěhowaze štrony se wšcho šhromadže 28 šobuštawami: němsko-nazionalna štrona se 6 šobuštawami, zentrumška se 4, němska ludowa i 3, bayerška ludowa i 1, šhospodarške šjed- nocženštwó i 2, demokratiška i 3, šozialdemokratiška i 7 a kom- muništiška i 2. So tutón wubjerč pošlednje šłowo wo tutej wulžy wažnej naležnoscz i nima, to wěmy, ale wažne a ros- šbudne jeho džělo je. Tehodla je sajimaze, wjedjecz, kak šu jenotliwe partaje w nim šastupjene.

Evangelške zyrkwje Němskeje běchu njedawno do Barli- na šwojich šastupjerjow pošłafe, so bnyhu tuczi wuradžowali wo wobczěžnym praščenju zyrkwineho dawka. Pod dawko- wej nušu šdyhujaj nětkle wšchě kraje, zyrkwiny dawč pak je i tym, so bu i dokladnym dawkom šwjajany, wošebje wob- cžežny a njepšchihodny ša zyrkej kaž ša jeje štawy, a wono by na cžažu bylo, by-li šo tu něšcho pošpšchilo.

W Čžěškej stej evangelškej šakulcže w Prašy a w Olmützu poštajikej, so maja šudentojo theologije 5 lět abo 10 seme-

štrów študowacz; hacž šem běchu 4 lěta abo 8 šemestrow trěb- nych. Młodži bohošłowny maja šo šaberacz tež se wšchelakim wědomoštnymi džěkami, na kotrej hacž šem tak jara njedži- wachu. Poštopowazy cžaž a pšchiběraze nadawki zyrkwje a wošadow žadaja šebi nanajšpšche wufublanje duchownych. Tak je tuto poštajeje ša zyrkej a jeje wošady něšcho šwje- šelaze, ša tak někotreho študowazeho pak wěšte pocžeženje stu- dija, wošebje, hdňž ma lědy šredkow doščz, 8 šemestrow stu- dowacz. A hdňž je to evangelška zyrkej w Čžěškej, kotraž tu- to poštaja, nam to praji, so wona w tutym kraju šwojich du- chownych dokladnje wuhotuje, a to šažo wo tym šwědčzi, šo tu i nowymi a i dobrými mozami škutkuje a poštopuje.

W Bayerškej je, i Nürnberga wuhadžejo, nowe evan- gelške šibanje naštało. Tuto šo „Christlicher Volksdienst“ mjenuje. Šichi pšchihodnych wólbach do bayerškeho šejma čžeja wošebitu evangelšku wólbnu listu poštajicz.

S Wóšlita. Našcha wošada běšche dar doštała — 400 hriwnow — wot šwojby, kotraž drje i našchey wošadže nje- škluscha, ale šo i nam džerzi, šo mohla šo milina do našchey zyrkwje kšacž. Dalšche dobrowólne dary nam šmóžnichu, tu- tón škutk wuwješcz. S jednorej šwjatocznošču šmy nowe wobšwětlenje na pošutnym dnju wošadže pšchepodali, a wo- šadni wješela šo nětko rjaneho šwětko. Nětko je kóždemu móžno, pšchi wjeczornych Božich šlužbach, a tež hewak na cžmownych dnjach šo na špěwanju šerlušchow wobdželicz. Wšchitkim, kiž šu pšches šwoju woporniwošcz pošhali, šo mó- žachmy wuwješcz, šchtož běšche dołho hižom pšchecže wulkeho džěla wošady, škluscha wutrobny džak. — Dale twari šo tež i dobrowólny darami študžen na pošhřebnišchczu, jene na- prawjenje, kotrej běšche jara nušne. Nětko nam pobrachuje jenož hišchcže 3. šwón a nahladne pišchcžele. Nadžijomnje šo tež tute pišchcža w bližšich lětach dopjelnja.

Wšchelle i bliska a i šaloka.

Do Barta šczelemy dženska nutrne šbožošchecža knješej šararjej Pawolej Wrošakej, kotryž šmě pšchihodnu wutoru šwój 25lětny šašojniški jubilej šwjeczicz. To budže ša knješa jubilara a žyłu šararjež šwojbu džej cžim wjetšcheho džaka, dofelž běchu šandžene měšazy šhorowatoščže dla cžežke a sta- roščzow pošne. Bóh tón Knjes čžył dacž knješej šararjej šažo pošnu móž ša jeho wobšchěrne džělo a jemu šmóžnicz, hišchcže dołhe lěta škutkowacz ša Bože kraleštwó a našcheho luda žoh- nowanje!

W Georgswalde je šo měšchczanška wyschnoščz rošbudžila, ša adventški a poštny cžaž wšchě šjawne reje šakafacz. To je dobre šnamjo ša tuto měšto a jeho, i wjetšcheho džěla katolške wobndlerštwó, wošebje, hdňž šo tutón wufas pšchewjedže, mies tym šo we wokolnych měštach a wšach njedžiwajo cžiche- ho cžaža šjawne reje wuhotuja. To rěka, do škutka štajicz, šchtož nušne a trěbne ša to, šo šo žiwjenje luda wuštrówi a jeho pšchihod pošpšchi.

Boboczne mišionške towarštwó Budyšchin a wokolnoščz. Lětušche dary ša šwonkowne miš. towarštwó maja šo hacž do 15. hodownika na pošladnika šararja em. Rjedu wotedacz na jeho měšchczanške Girokonto cžo. 228.

Šištowanie: W. w Šo. ša 4. advent.

Šamokwity redaktor: šaracž Wyrzacž w Nošaczach.